

DRIFTS

[Artnews.lt](http://artnews.lt)

26 January 2025

2025 01 26

Grupinė paroda „Tarpinės gliaumos“ galerijoje „Meno parkas“

artnews.lt

Šiandieninė būsena svyruoja tarp aiškumo ir iškraipymo, o tikrovę perteikia ekranų ir kodų sluoksniai. Parodoje, suformuotoje menininkų užaugusių kartu su skaitmeninėmis technologijomis, nagrinėjama kaip technologijos veikia tikrovės ir materialumo suvokimą.

Tai natūraliai veda prie tarpininko sąvokos, kuri pasirodo kaip aktyvi ir kurianti būsena, o ne pasyvus trūkumas. Parodoje pereinamoji erdvė materializuojasi sąveikoje tarp asmeninio ir algoritminio, o tikrovės suvokimas virsta derybų procesu. Skaitmeniniai ryšiai, videožaidimų estetika ir generatyviniai procesai įtraukia neapibrėžtumo aspektus – atvirumą dviprasmybei, kuris leidžia naujai patirti ir interpretuoti pasaulį.

Parodoje esantys darbai peržengia įprastas tapybos ribas, jungiant tradicines technikas ir skaitmenines intervencijas. Pasitelkus algoritmines įvestis ir animuojančius paviršius, kūriniai pereina į tarpinę būseną. Parodoje balansuoja mechaninio atsiribojimo ir žmogiško prisilietimo sąveiką.

Hibridinis požiūris skatina platesnius apmąstymus apie pačios tikrovės prigimtį. Tikrovė kaip sąvoka visada buvo neapibrėžta; individualios patirties ir socialinių aplinkybių sintezė. Nabokov pastebi, kad „tikrovė“ yra „vienas iš nedaugelio žodžių, kuris be kabučių nieko nereiškia“. Šiandien, kai beveik kiekvienas veiksmas, gestas ir žodis gali būti sukonstruotas skaitmeniniu būdu, kabutės aplink tikrovę tapo ne tiek simbolinės, kiek tiesioginės, todėl abejojama, ką iš tiesų žinome ir kuo galime pasitikėti.

Episteminis trapumas atveria kelią „nežinojimui“ kaip tam tikrai generuojančiai būsenai. Užtuot ieškojus aiškių atsakymų, šis požiūris priima neapibrėžtumą kaip pagrindą susidūrimui su materialiais ir nematerialiais pasauliais. Todėl dėmesys perkeliamas nuo žinojimo kaip fiksuoto dalyko prie žinojimo kaip besikeičiančios praktikos, kuri leidžia nuolat atsirasti naujoms reikšmėms. Šioje įvairovėje slypi tai, ką galima pavadinti „tikrumo dviprasmybėmis“, kai viskas, priklausomai nuo požiūrio taško, yra ir tikra, ir ne. Kiekvienas tikrovės sluoksnis veikia pagal savo taisykles, dažnai prieštaraujant kitų sluoksnių taisyklėms, tačiau išlaikant pagrįstumą savo kontekste. Susiskaidymas nesumenkina tikrovių reikšmės; veikiau pabrėžia jų reliatyvų pobūdį, kai tiesa tampa ne absoliučia, o derybų objektu.

Tekstas: Dovilė Morkūnaitė-Žilinskė

Parodos kuratorius: Mantas Valentukonis

Menininkai: Šarūnas Baltrukonis, Gasparas Zondovas, Emilie Alstrup, Sandra Golubjevaitė, Indrė Rybakovaitė, Clara Schweers, Klaidas Paškevičius, Andrius Kviliūnas, Eglė Marcinkevičiūtė, Andrius Zakarauskas, Adomas Rybakovas, Jurga Barilaitė, Neda Naujokaitė, Lukas Marciulevičius, Mantas Valentukonis, Emilija Povilanskaitė.

Fotografijos: Lukas Mykolaitis

To read more (In Lithuanian): [Grupinė paroda „Tarpinės gliaumos“ galerijoje „Meno parkas“ – 2025.01.26 – Artnews.lt](#)

2024 12 17

Tik smaugimu išlaisvinantis nakties metas

Emilija Vanagaitė

Parodos „JCDecaux premija 2024: ruduo“ ekspozicijos vaizdas. Alano Gurino nuotrauka

Vos paskelbus išrinktųjų sąrašą, nudžiungu tarp jų pamačiusi tapytoją – Mantą Valentukonį. Kažkuria prasme atrodė net ir logiška pakabinti bent vieną tapybos darbą ant senųjų Sapiegų rūmų sienų. Tačiau pirmojoje, atskirtoje parodos erdvėje – ekranas, automobilio sėdynė ir VR akiniai. Parodos atidarymo vakarą jų išbandyti nepavyksta, juos aktyviai vis užgrobia vaikai, bet vieną tykią ketvirtadienio popietę, būdama viena erdvėje, prisiruošiu pažiūrėti į kitą jaunojo menininko realybę kūrinyje „Quagmire“.

Viskas gana greitai atranda savas vietas. Privatus buvimas ir santykis su vaizdu. Žvaigždėta naktis. Nimfa (gal sirena?) ant akmenų, iš tolo žvelgianti į mane. Gal tai ne tapyba tikraja to žodžio prasme, tačiau romantiškas tapytojo santykis su jį supančia ir suvokiama (sufalsifikuojama) realybe. Kūrinio šiuo atveju nenufotografuosi. Jis labiausiai atsiskyres nuo socialinių medijų brukamo žvilgsnio, nepaisant paradoksalaus egzistavimo tik virtualioje aplinkoje. Intymumas su regimybe. Valentukonio kūryboje jau kurį laiką neabejotinai atsispindi ir tai, kas praminta cyber sigilism estetika, čia ji pasireiškia minėtų daiktų „aplipdymu“ aliuminio dekoracijomis. Paplitusi tatuiruočių mene bei madoje, ji tarsi išskirtinai vizualinė nuoroda į šaltą, kiek disocijuotą, netgi egoistišką šių dienų romantiką. Tapytojas išlieka tapytoju netgi be tapybos.

Mantas Valentukonis, „Quagmire“, 2024, VR simuliacija, aliuminio konstrukcija. Alano Gurino nuotrauka

To read more (In Lithuanian): [Tik smaugimu išlaisvinantis nakties metas – 2024.12.17 – Artnews.lt](https://artnews.lt/tik-smaugimu-islaisvinantis-nakties-metas-2024.12.17)

Photo reportage from the exhibition 'JCDecaux Award 2024: Fall' at the Sapieha Palace

December 16, 2024

Author Echo Gone Wrong

Published in Photo / Video from Lithuania

Mantas Valentukonis, 'Quagmire', 2024, VR simulation, aluminium construction

“And twist about the past your thoughts
Like some parasitic vine
Which on an ancient structure’s walls
Its widely-scattered arms will twine.”
Adam Mickiewicz, “Forefathers’ Eve”, “The Living Dead”
Translated by Charles S. Kraszewski

Fall began with thoughts on the in-between, the horror and the bounty of an unnamed sense of the present. In five artworks, the artists invite us to enter or observe the relationship between material and human modes of being, between generations, emptiness and filler, something synthesised and homogenous.

When young writer Adam Mickiewicz began writing the poem Forefathers' Eve two hundred years ago, he experienced the destructive force of imperialism, personal losses, heartaches, and the pressures of market and success. He transferred collective and personal anxiety to the character of the spectre. The artworks are ghosts, too. Like the Living Dead in the poem, they are mediators between different times and spaces – forever the same age, trapped in an endless moment, and drifting through the walls of the old house. fall reminds us that it's not only seasons that recur.

Kotryna Markevičiūtė and Ona Juciūtė

MANTAS VALENTUKONIS is a painter who lives and works in Kaunas. In 2023, he completed his BA in Painting at the Faculty of Kaunas of the Vilnius Academy of Arts. This year, he organised a personal exhibition, Apparitions, at the Drifts Gallery in Vilnius and also curated the group exhibition Tarpinės gliuomos / Intermediate Glooms at the Klaipėda Culture Communication Centre. The artist has presented his work in group exhibitions in Vilnius, Kaunas, and Klaipėda.

To read more (In English): [Photo reportage from the exhibition 'JCDecaux Award 2024: Fall' at the Sapieha Palace – 2024.12.16 – Echogonewrong.com](#)

Mantas Valentukonis: riba tarp skirtingų suvokimo sluoksnių vis plonesnė

LRT.lt
2024.12.03 12:36

Mantas Valentukonis | M. Savičiūtės nuotr.

9-ojoje Šiuolaikinio meno centro kartu su „JCDecaux Lietuva“ organizuojamoje parodoje „JCDecaux premija 2024: ruduo“ jaunosios kartos menininkas Mantas Valentukonis pristato virtualios realybės simuliaciją „Quagmire“. Paremta intuityviu žaidėjo įsitraukimu, ji veikia kaip žmogaus pojūčių tęsinys ir kuria palankią terpę sugyventi dviprasmybėms, rašoma parodos organizatorių parengtoje publikacijoje.

– Su tavo kūryba pirmą kartą susipažinau 2022 m. „Jaunojo tapytojo prizo“ konkurso finalininkų parodoje. Netrukus pradėjai bendradarbiauti su galerija „Drifts“ ir vis dažniau tavo paveikslus matydavau grupinėse parodose, o 2024 m. surengėi personalinę parodą „Apparitions“. Parodose prisistatai su tapybos darbais, tačiau neretai šalia jų pasiūlai ir virtualios realybės patyrimą. Kaip savo kūryboje sieji šias dvi gana skirtingas išraiškos priemones? Kokie ryšiai mezgasi tarp tapybos ir virtualios realybės?

– Kai galvoju apie kūrybą, tapyba dažnai atsiduria vidiniame konflikte. Skaitmeninės technologijos ar virtuali realybė leidžia išreikšti garsą, judantį vaizdinį ir išsiskiria interaktyvumu, todėl neretai pagalvoju apie tai, kodėl išvis reikia tapyti. Bet tapyba išreiškia dabarties momentą, kuriame gyvenu. Vėliau paveikslas tampa tam tikru dvasiniu ar kultūriniu artefaktu man arba kam nors kitam. Man gražu ir tai, kad paveikslo veikėjas gali stovėti su kirviu prie medžio penkis šimtus metų.

Kadangi egzistuoja vaizdinių perteklius, tapyba kaip archajiška medija, prisotinta autobiografiškumo ir atsitiktinumų, įkūnija skaitmeninį vaizdinį, kuris virsta kažkuo nauju, kitu. Galbūt ši metamorfozė mane labiausiai domina. Abi medijas matau kaip mediatorius tarp manęs, pasakojimo ir žiūrovo.

– Kaip nusprendei, su koku kūrinio – ir medija – dalyvausi atvirame „JCDecaux premijos“ konkurse?

– Į konkursą aplikavau su kūrinio „Volumetric Garden“. Tai yra VR videožaidimas, kuriame žaidėjas perkeliamas į 3D skenografija atkurtą mano butą Šilainių rajone Kaune. Bute gyvena augalai, kurie veikiami programavimo kalbos keičia savo pavidalus, reaguoja į skaitmeninės simuliacijos sukurtą ciklišumą. Galvojau tęsti šį kūrinį ir jį kaip nors papildyti, bet pavyko sukurti visiškai naują virtualios realybės simuliaciją.

Norėjosi sukurti poetišką, psichogeografinį išgyvenimą, mistifikuojant realiai egzistuojančią vietovę ir joje aptinkamus personažus, kitais žodžiais – sukurti magišką, šiek tiek tragišką ir dramatišką skaitmeninės romantikos atspindį.

– Koks buvo šio kūrinio – virtualios realybės ir jos sistemos – kūrimo procesas?

– Mintyse kūriau scenarijus, kokios situacijos galėtų vykti žaidime, ir subtilybes, kurias jautriai kalbintų žiūrovas. Ilgą laiką negalėjau surasti žaidimui erdvės, bet vaikystėje ištyrinėtos Linkuvos dvaro apylinkės Kaune, Šilainių rajone, tarsi natūros ir kultūros hibridas – su savo pelke, antkapiais ir dvaru – sukėlė ambivalentiškumo jausmą. Šios vietos parametrai pasirodė tinkami mitologizavimui ar neįtikojamos kūrimui, todėl nuskenavau tą vietovę ir perkėliau ją į videožaidimo variklį.

Taip pat buvo svarbu sukurti organišką veikėjų ir daiktų buvimą, kad kiekvienas daiktas ar gyvybės forma žaidime taptų paveikiama tos sistemos parametru, fizikos dėsnų, dienos ir nakties ciklo. Kadangi visa VR esmė yra interaktyvumas, daug laiko skyriau sistemai, kad dalyvis jaustųsi jos dalimi. Videožaidimai yra gera terpė dramai, romantikai, vidiniams konfliktams, todėl patyrimas toje erdvėje dvelkia tam tikru metafiziniu ilgesiu. Manau, tai ir buvo pagrindinis tikslas.

To read more (In Lithuanian): [Mantas Valentukonis: riba tarp skirtingų suvokimo sluoksnių vis plicesnė – 2024.12.03 – LRT.lt](#)

2024 10 25

Galerija „Meno parkas“ pristato menininkus šiuolaikinio meno mugėje „Artissima“ Turine

artnews.lt

Mantas Valentukonis. Day of Night. 2024. Menininko nuosavybė

Po sėkmingo dalyvavimo šiuolaikinio meno mugėje „Artissima“ 2023 metais, kur lietuvių menininkų kūrinių įsigijo tiek privatūs kolekcininkai Italijoje, tiek „Voorlinden“ muziejus Nyderlanduose, „Meno parkas“ į Turiną sugrįžta jau penktą kartą.

31-ą kartą vyksiančios tarptautinės mugės tema – „Svajojimo era“, kurioje daugiausia dėmesio skiriama svajoms kaip pagrindinei spontaniškumo apraiškai ir į ateitį nukreiptai kūrybos priemonei. Šiais metais galerija pristatys jau pripažintus mugės lankytojų favoritus, bei naujus veidus.

Tarp sugrįžtančių menininkų – Eglė Ulčickaitė ir Žilvinas Landzbergas, kurių darbai sulaukė privačių kolekcininkų ir prestižinių institucijų dėmesio. Mugėje debiutuos pasaulyje pripažinti lietuvių menininkai Nomedas ir Gediminas Urbonai, jų kūriniai pristatyti Venecijos, San Paulo, Gvangdžu, Taipėjaus, Busan bienalėse, „Manifesta“ bei „Documenta“ parodose, Meno ir medijų centre ZKM (Karlsruhe), CAFA muziejuje, Pekine ir kt.

Prie grupės prisijungia Mantas Valentukonis, jaunas menininkas, nebijantis peržengti meninės raiškos ribų. Savo drobėse, kuriose skaitmeninis pasaulis sklandžiai susilieja su realybe, Valentukonis siekia iširti fizinio ir virtualaus pasaulio transdukcinių ryšių.

Galerija „Meno parkas“ siekia parodyti inovatyvią ir vizualiai patrauklią ekspoziciją, eksponuojami tiek pripažintų, tiek kylančių menininkų įvairių medijų kūriniai leis renginio žiūrovams mėgautis įvairiapusiška ir įtraukiančia šiuolaikino meno kolekcija.

To read more (In Lithuanian): [Galerija „Meno parkas“ pristato menininkus šiuolaikinio meno mugėje „Artissima“ Turine – 2024.10.25 – Artnews.lt](#)

Tapytojas M. Valentukonis: ar tikrai paveiksle viskas yra taip gražu?

2024-10-19 17:00 | Ainė Jacytė

A[†]

Kaunietis tapytojas Mantas Valentukonis – vienas iš penkių menininkų šiais metais dalyvaujančių konkursinėje „JCDecaux premijos 2024“ parodoje, kurioje atrenkami dalyvauti įdomiausi pradedantys Lietuvos jaunieji menininkai ir menininkės.

Interviu su M. Valentukoniui kalbamės apie tai, ką jam reiškia įvardijimas „įdomiausias jaunas menininkas“, ar savo kūrybos kelią pradedantys kūrėjai Lietuvoje turi pakankamai galimybių pristatyti savo kūrybą ir, ar sunku išlaikyti balansą tarp kūrybiškos savo pusės ir vadybinių gebėjimų. Menininkas pasakoja apie kūrėjo kasdienybę ir savęs įprasminimą, ieškant ne tik naujų tapybos technikų, bet atrandant ir skirtingas kūrybos medijas. „Skirtybių santykiai kuria ambivalentiškumą, kurį ir stengiuosi pasiekti savo kūryboje“, – sako M. Valentukonis.

– Konkursinė paroda „JCDecaux premija“ skirta pradedantiems menininkams(-ėms) skatinti, didinti jų kūrybos sklaidą šalies ir tarptautiniu mastu. Kaip manote, ar Lietuvoje jauniems menininkams(-ėms) atkreipti dėmesį į savo kūrybą galimybių pakanka? O gal galėtų būti daugiau panašių iniciatyvų?

– Konkursų, skatinančių jaunųjų menininkų augimą yra, jie vyksta periodiškai, o tai, manau, skatina jaunuosius kūrėjus būti atkakliais ir juose dalyvauti. Pavyzdžiui, vasarai prasidėjus, su kolegomis tapytojais pasikalbame apie „Young Painter Prize“ („Jaunojo tapytojo prizas“, aut. past.), padiskutuojame, su kokiais kūrinių konkurse dalyvausime šiais metais. Šalia konkursų yra ir projektų erdvės, galerijos, kurios suinteresuotos pristatyti jaunuosius kūrėjus. Eksponuoti jose savo kūrybą galimybių tikrai yra, bet svarbus paties menininko santykis su savo kūrybos pristatymu tam tikroje erdvėje ar institucijose, nes pozicija, kurios laikosi kūrėjas, ir aplinka, kurioje jis aktyviai dalyvauja ir auga, gali prisidėti prie unikalios raiškos formavimosi, o tai jaunam kūrėjui yra labai svarbu.

– Pasak šios konkursinės parodos kuratorių Kotrynos Markevičiūtės ir Onos Juciūtės, joje dalyvauti atrinkti įdomiausi pradedantys Lietuvos jaunieji menininkai ir menininkės. Jums asmeniškai, su kuo siejasi įvardijimas „įdomiausias pradedantis menininkas“?

– Džiaugiuosi turėdamas galimybę dalyvauti šiame konkurse. Jame bus eksponuojamas mano darbas, sukurtas kita medija nei man įprasta, todėl tenka šiek tiek išeiti iš savo komforto zonos ir priimti iššūkį – susidurti su stebėjimo rakursais ir kontekstais, apie kuriuos negalvoju tapydamas, kurdamas vaizdą plokštumoje. Pastaruoju metu vis dažniau naudojantis skaitmeninėmis technologijomis, kurios įtraukia, tapyba kelia vidinį konfliktą. Tačiau šis žongliravimas skirtingomis medijomis, tikiu, kad atveria tarpinę arba nesvarią būseną, kurioje atsiranda kūrinys, su viena kitai prieštaraujančiomis koncepcijomis. Tokia ambivalencija gimdo kūrinių hibridą, o ši sąvoka, manau, yra ypač aktuali šiandien.

To read more (In Lithuanian): [Tapytojas M. Valentukonis: ar tikrai paveiksle viskas yra taip gražu? – 2024.10.19 – Kaunodiena.lt](https://www.kaunodiena.lt)

The opening of the 18th International Vilnius Painting Triennial at the VAA exhibition halls 'Titanikas'

2024 10 03 — 2024 11 02 at VAA Exhibition Halls 'Titanikas'

Author Echo Gone Wrong

Published in [Events in Lithuania](#)

The participation of the Baltic countries in the Vilnius Painting Triennials has become a tradition and provides an opportunity to compare the development of art in neighboring countries. The Baltic collection of the XVIII International Vilnius Painting Triennial was formed according to the concept of the project. The works of Latvian, Estonian, and Lithuanian artists of different generations, exhibited at Kaunas Picture Gallery and Vilnius Academy of Arts' Exhibition Halls "Titanikas", reflect the trends in the content and form of painting, show their thinking, discoveries of pictorial expression, and what is relevant to them, what provokes them, what moves them today. The artists capture themes relevant to their environment, the problems that arise, hunches, and the important nebulae of existential questions. They filter everything through themselves and search for answers. The artists' works demonstrate these complex searches and presence in a particular time. Through art, the relationship with today's viewer and oneself is discovered.

The exhibition space "Titanikas" features contemporary paintings from all three Baltic States. Here, the artists explore political, social, and human relationships with the environment, reflecting on the problems of contemporary society, the impact of technology on people and their creativity, the variety of painting expression. The restoration of independence has activated the Baltic art world, providing not only freedom of artistic expression, but also wider opportunities to study and exhibit art abroad.

To read more (In English): [The opening of the 18th International Vilnius Painting Triennial at the VAA exhibition halls 'Titanikas' – 2024.10.03 – Echogonewrong.com](#)

2024 05 27

Grupinė paroda „Tarpinės Gliamos/ Intermediate Glooms“ KKKC Parodų rūmuose

artnews.lt

Mantas Valentukonis. *Even Water Boils When It's Meant To*, 2024. 18×24. Akrilinis štampas ant drobės, aliejus, tušas

tarp lėtinamo žvilgsnio ir gliamų žydėjimo

Kasdienišką smalsumą persikėlė į slankjuostas. O technologijų globojama radosi, formavosi pusiau slapta tarpinių gliamų rūšis. Jos paieškų dykumas ir sraunias upes skyrė sintetinė plėvė, nežinomybės poezija ir didžiulis noras išsaugoti tapybinę-tapatybinę šaknį. Vandens salė prisipildė kinetiškumo, o vaizdinių paviršiuje balansuojama tarp taip trūkstamos pauzės ir žvilgsnį gaudančio nuolatinio judesio (ekranų mirgulio).

tarp kuriančių ir atėjusių tos kūrybos joslėmis apglėbti

Išsiliejusios, melancholiškoje terpėje auginamos gyvybės formos yra maitinamos algoritmo, videoprojekcijos, savotiškų virtualios realybės ritualų. Regėtojas, stebėtojas ir klausovas yra kviečiamas gentinei patirčiai – leisti į tarpines būsenas, panirti į daugiasluoksnį paviršių, vietomis pasiklysti tarp reljefų ir išardyti ankstesnį žinojimą apie medžiagiškumą. tarp tikrojo atspindžio ir manipuliacijos.

Penki jaunieji kūrėjai ieško būdų, kaip iš prigimties statiškai medijai plėstis erdvėje. Vaizdo kilmė konkuruoja su nuolatiniais turinio impulsais, perduodamais tirštų, lipnių glitėsių. Ar mus prisijaukino ateities sapnas, susipynusios realybės ir nuolatinis jų siūbavimas? Galbūt. O jei mums ir nepavyks ko nors pajauti ar užfiksuoti, tai už mus padarys kompiuteris ir HTML kodų pavidalu pateiks atsakymus.

tarp noro išlikti ir technologinės vėsos

Teksto autorė: Viktorija Mištautaitė

Parodoje dalyvaujantys menininkai: Clara Schweers, Emilie Alstrup, Eglė Marcinkevičiūtė, Mantas Valentukonis, Sandra Golubjevaitė, Šarūnas Baltrukonis

Kuratorius: Mantas Valentukonis

To read more (In Lithuanian): [Grupinė paroda „Tarpinės Gliaumos/ Intermediate Glooms“ KKKC Parodų rūmuose – 2024.05.27 – Artnews.lt](#)

I Ain't Afraid of No (AI) Ghost

May 10, 2024

Author Rosana Lukauskaitė

Published in [Review from Lithuania](#)

'Apparitions' by Mantas Valentukonis, Drifts, Vilnius, 2024. Photo: Vaida Jonušytė

I remember the phrase 'Someone is walking over my grave' being used whenever someone experienced a sudden, unexplained shudder or shiver. I always thought it had a surreal quality: you are still alive, yet somewhere there exists a grave bearing your name. Or could it be a glitch in the matrix, where we are all actually dead, and only this phrase reveals the plot hole? In reality, the phrase originates from a Medieval folk belief, and reflects a time when the boundaries between life and the afterlife were thought to be blurred, and one's final resting place was considered predetermined. This concept adds an eerie resonance to the solo exhibition 'Apparitions' by Mantas Valentukonis. Displayed at the Drifts gallery in Vilnius from May 2 until May 31, the exhibition explores liminal spaces between contemporary iconography and the tactile surfaces of life's ephemeral experiences.

Apparitions by Mantas Valentukonis, Drifts, Vilnius, 2024. Photo: Vaida Jonušytė

In Valentukonis' paintings, one can sense a longing for a soft, fairytale-like feeling within a video game/cybernetic aesthetic, giving rise to a new mythology and suggesting a narrative steeped in both nostalgia and futurism. Since the artist employs AI tools and other digital manipulations in his creative process, the question arises: who is haunting whom? Is it human experience, as the distant ancestor to our now pervasive technological hive mind, that haunts our digital creations? Or are these technological manifestations, these hallucinations of code and pixel, disquieting us by reflecting our innermost selves and fears back at us? Valentukonis' work prompts us to consider whether technology is merely an extension of human thought and emotion, or if it has begun to mould us in its own image, influencing not only how we interact with the world, but also how we perceive our place within it.

To read more (In English): [I Ain't Afraid of No \(AI\) Ghost – 2024.05.10 – Echogonewrong.com](https://echogonewrong.com)

2024 05 09

Manto Valentukonio paroda „Apparitions“ galerijoje „Drifts“

artnews.lt

Mantas Valentukonis, *Swarm – Inhale / Exhale*, 2024, Akrilo antspaudas, aliejiniai dažai, tušas, drobė, video projekcija, 150 x 100 cm

Aš tavęs nepažįstu. Šalia kūno randasi, raitosi šnabždančios įkyrybės, neiškentusios mano aplaidumo jos sprogsta. Nušvitimas neįvyksta, bet galbūt ką tik praregėjo didžiulės baimės akys? Norėčiau tave paliesti, bet atsitiktinių minčių, patirčių, vaizdinių formos ir siužetai dabartyje dar neegzistuoja. Suvalgęs mano mintis gromuliuoji surambėjusį melancholijos, nostalgijos, skausmo ir neteisybės sugeneruotą vaizdinį. Sintetinių sielų suvestinėje čiuopiamas naujas radinys – XXI a. monoklis, neįautos optinis lęšis, per bejausmes technologines ir bejausmės sąmonės dėmes palydintis iki tavęs. Prisilietimas tuoj įvyks, susipažinkime.

Potėpio filosofo Manto Valentukonio praregėjimai įvyksta kažkur tarp savotiškai brutaliaus Kauno Šilainių gyvenamojo rajono panoramos ir paties menininko gyvenimo artefaktais maitinamo dirbtinio intelekto duomenų bazės. Tarp ekranų romantikos ir monotoniškos pastatų ritmikos gimsta minkštas, plastiškas paveikslo paviršius, plazdenantys horizontai ir šiuolaikinės ikonografijos mįslės. Trapus švytėjimas kūrinuose – lyg bacilos, kasdien atakuojančios mūsų dėmesį. Nesuprasi, jos traukia į čiurlioniškušlaukus ar į vienatvės šalčio, tuštumos ir susinaikinimo bedugnę. Undinė, kriauklė, degantis angelas, paukščiai, spygliai, atsikartojantys, pikseliuoti prisiminimai – tai interpretaciniai mirażai, susipynę su agresyviomis moterų ir gyvūnų figūromis ar tik jų užuominomis.

Menininką įkvepia 2000-ųjų kompiuterinių žaidimų skaitmeninė estetika. Atrodo, jog jis pats pasivertė vienu iš avatarų. Kaip ir dera herojams, Valentukonis turi pašaukimą: saugoti tapybos mediją nuo išnykimo ir piktos akies, pasitelkdamas visas įmanomas gynybines priemones. Gal todėl šioje serijoje jis sąmoningai nelipdo, nepuoselėja siužeto, nerezisuoja personažų būties. Visas amato galias menininkas nukreipia į tapybos technikos tobulinimą: tradicinę raišką susieja su skaitmeniškumu (videožaidimais, dirbtinio intelekto įrankiais, kitomis skaitmeninėmis manipuliacijomis). Taip parodoje atsiranda kūriniai – akriliniai spaudai ant drobės, kuriuos jungia aliejinė tapyba bei išpurkšti akrilo blykstelėjimai. Iš pažiūros atsitiktinį švytėjimą erdvėje papildo trimačiai objektai, atkeliaavę iš neramių minčių ir atspausti roboto.

Vėsos ir elementų gotika. Baimė slepiasi už juodo ekrano, žvilgsnis nukrypsta į išorę. Viduje knibžda laidai, matyti juodos kojos, aureolės, griaučiai, o sparnuotuose gyvuočiuose atsispindi efemeriška realybė ir svetimos vaizduotės. Dabartis dar niekada nebuvo tokia trapi.

Teksto autorė: Viktorija Mištautaitė

To read more (In Lithuanian): [Manto Valentukonio paroda „Apparitions“ galerijoje „Drifts“ – 2024.05.09 – Artnews.lt](#)

Jaunosios kartos tapytojo Manto Valentukonio parodoje – skaitmeninė estetika, avatarai ir čiurlioniški laukai

Galerijos „Drifts“ inf.

Ketvirtadienį šiuolaikinio meno galerijoje „Drifts“, įsikūrusioje T. Vrublevskio g. 6–2, Vilniuje, atsidarys jaunosios kartos tapytojo Manto Valentukonio paroda „Apparitions“.

Tai pirmoji menininko personalinė paroda, kurioje pristatomi šiai parodai sukurti tapybos kūriniai – akriliniai spaudai ant drobės, kuriuos jungia aliejinė tapyba, išpurkšti akrilo blykstelėjimai ir pulsuojanči video projekcija.

Parodos atidarymo metu garso programą atliks Madride gyvenantis Venesuelos menininkas René Andrade-Martina.

Kalbėdamas apie parodos pavadinimą tapytojas Mantas Valentukonis išskleidžia visą paletę galimų šio pavadinimo reikšmių: „„Apparitions“ – tai nuoroda į praregėjimus, apsireiškimus ar atsitikimus. Mano paveiksluose aptinkami motyvai efemeriški ir neturintys pavidalo, atsieti nuo mus supančios aplinkos – tai viduje užgimstančios projekcijos. Tapoma erdvė yra mistinė, apglėbianti, alsuojanti savo metafiziniu ilgesiu, kurioje persipina mitas ir realybė, skaitmeniškumas ir materialumas, idėja ir jausmas.“

„Potėpio filosofo Manto Valentukonio praregėjimai įvyksta kažkur tarp savotiškai brutaliaus Kauno Šilainių gyvenamojo rajono panoramos ir paties menininko gyvenimo artefaktais maitinamo dirbtinio intelekto duomenų bazės. Tarp ekranų romantikos ir monotoniškos pastatų ritmikų gimsta minkštas, plastiškas paveikslo paviršius, plazdenantys horizontai ir šiuolaikinės ikonografijos mįslės“, – parodos tekste rašo menotyrininkė Viktorija Mištautaitė.

*Mantas Valentukonis. Apparitions. Galerija „Drifts“.
V.Jonušytės nuotr.*

Menininką įkvepia 2000-ųjų kompiuterinių žaidimų skaitmeninė estetika. Kūrybinėje praktikoje tapytojas jungia tradicinę raišką su skaitmeniškumu (videožaidimais, dirbtinio intelekto įrankiais, kitomis skaitmeninėmis manipuliacijomis), įtraukdamas video projekcijas ir trimačius objektus. Manto drobėse sklindo undinės, degantys angelai, kurie išnyra tarsi pikseliuoti prisiminimai ir traukia į efemeriškus mirażus ar čiurlioniškus laukus.

„Nuo vaikystės mane supo kompiuteriniai žaidimai, tame buvo daug bėgimo nuo realybės, konflikto. Šiandien jie taip nebeįtraukia, keliauju į virtualią realybę kaip skautas, archeologas, vizualiai tyrinėjantis šį meno kūrinį, ieškodamas savo tapybai vertingų, meninę įkrovą turinčių artefaktų.“, – priduria M. Valentukonis.

To read more (In Lithuanian): [Jaunosios kartos tapytojo Manto Valentukonio parodoje – skaitmeninė estetika, avatarai ir čiurlioniški laukai – 2024.05.02 – Lrytas.lt](#)

2024 02 17 – 03 17

Galerija Arka, Aušros Vartų g. 7, Vilnius

Grupinė paroda „Grifados” LDS galerijoje „Arka”

Mene galime išskirti dvi kūrybinės praktikos kryptis. Tai sisteminga konkrečios idėjos ar mastomo konteksto vizualizacija meno kūrinyje arba spontaniška, intuityvi, iš vidinės paskatos kylanti ir nuo racionalaus sprendimo atsietą raišką. Piešinys gali atstovauti abiem kryptims – jis gali tapti eskizu būsimam projektui, išplintančiam į kitas medijas, o gali likti savarankiško ir neapriboto žanro rėmuose.

“Grifados” nėra akademinio piešimo paroda. Jos idėja – apmąstyti ir aktualizuoti tai, kas lieka anapus atvaizdo. Kai vaizdinys grafinėmis priemonėmis srautiškai kuriasi paviršiuose, bet jo ištakos slypi kažkur giliai, iracionalioje plotmėje. Kai vaizdas kūrinyje mėgdžioja ne tikrovę, o vaizduotę. Tai paroda apie eksperimentą, piešimo procesą, jo takumą, sąmoninį aktyvumą, vaizdo būtinybę išsprūsti į realybę skirtingais pavidalais, nepaisant jų referentiškumo. Tai paroda apie klaidą, pirmą pradę ekspresiją, naivumą, seismografinę kūrybiškumo skalę, kuomet laisva ranka nugali sąmoningumą, o į atvaizdą perkelta mintis išryškina jo universalumą.

To read more (In Lithuanian): [Grupinė paroda „Grifados” LDS galerijoje „Arka” – 2024.02.17 – Artnews.lt](#)

Grupinė paroda „Flashbang“

artnews.lt

„Akies sugebėjimas prisitaikyti, matyti įvairaus apšvietimo sąlygomis vadinamas adaptacija. Skiriama adaptacija tamsai (prisitaikymas matyti tamsoje) ir adaptacija šviesai (prisitaikymas matyti šviesoje).“

Tačiau kai prieš tave nušvinta flashbang’as, adaptuotis tu nespėji, laikinai prarandi orientaciją, koordinaciją, galimai krenti į paniką. Apakęs tu bandai bėgti, tikėtina, jog trunkytumeisi į sienas, mosikuodamas galūnėmis nusibrozdintum alūnes ir kelius, tačiau visgi plotmė, kurioje esi nušvytintas – menama ir žeidžia tave visai kitaip.

Flashbang’as – tarsi savotiškas nūdienos socio-kultūrinis archetipas, apie kurio būvį daugiausia žinome iš medijuotų alternatyvių realybių arealų, kompiuterinių žaidimų, nusėdusių mūsų atminties kloduose kaip nostalgiškos simuliuotos prievartos akimirkos. Dauguma flashbang’o nesame regėję tikrovėje, nesame lietę fiziškai, tačiau didžiuma esame nušvytinti blyksnio ekrane, po kurio vėliau susigaudyti tapo kėblu. Flashbang’as it socialinė medijuota prievarta, orientuota ne užmušti, tačiau skirta paralyžiuoti, atimti veiksnumą, budrumą ir susilpninti bet kokią galimybę priešintis. Kiekvienas apakintas flashbango reaguoja savitai, taip kaskart kurdamas savo tapatybės mirazą akinančiame blyksnyje.

Taip ir šioje parodoje suburti autoriai, aprėpdami itin plačią vizualinę ir minties amplitudę, tiek svaitydami, tiek būdami patys apakinti flashbang'ų, nerdami ir narstydami savo ir svetimus žaidimo strategijų tinklus, laviruodami tarp nušvietos ir šešėlio, ištuštėjusiuose, prakaitu ir chloru prisirpusiuose postsovietinio proftechnikumo koridoriuose, kabinetuose ir salėse, lyg laikinai įkurto serverio žemėlapyje (de_profke2) leidžia prisijungti prie žaidimo (lan party), kurio ribų galimai niekada ir nebuvo palikę.

Menininkai: Viltė Čepulytė, Matas Janušonis, Morta Jonynaitė, Will Krauland, Karolina Latvytė – Bibiano, Antanas Lučiūnas, Jonas Motiejus Meškauskas, Agata Orlovska, Mykolas Sauka, Emilis Benediktas Šeputis, Mykolas Valantinas, Mantas Valentukonis, Deividas Vytautas, Zac Yeates, Gasparas Zondovas, Kristijonas Žungaila;

To read more (In Lithuanian): [Grupinė paroda „Flashbang“ – 2023.11.30 – Artnews.lt](#)

Išsiliejimai

Linas Bliškevičius

Šarūnas Baltrukonis x Mantas Valentukonis, „DON'T PUT TOO MUCH WATER ON FIRE, PUT JUST THE RIGHT AMOUNT OF IT, IT CREATES WARM VAPORS“, 2022, paroda „Surface condition“ / „Paviršiaus būklė“, KKKC Parodų rūmai, Klaipėda. Fot. Nerijus Jankauskas

Lietuvoje tapyba dažnai įvardinama kaip kiek atitrūkusi nuo platesniame vizualaus meno kontekste dominuojančių kūrinių. Instaliacijos, skulptūra, socialinio meno projektai, medijų menas, performansai ir kitos meno formos bei jų hibridai jau seniai nuotlę nuo tradicinių kritinių apibrėžimų, o tapyba (nepaisant kelių išimčių) toliau juose išlieka – stačiakampiškame plokštuminiame būvyje, apibrėžtame simbolinio rėmo. Atrodo, kad ji yra išlikusi tik akademijų ir meno lauko reikalavimuose menininkams ją analizuoti remiantis šiuolaikinėmis intelektualinėmis madomis ar taikant postmodernias citavimo, istoristinių motyvų koliažavimo strategijas (dėl kurių tapybą norisi apibūdinti primiršta, bet visuomet užantėje esančia beskonybės sąvoka ar tiesiog komercinio, o ne kritinio gilaus tapybinio turinio manifestacija).

Minėtą atotrūkį jaunosios kartos tapytojai sprendžia įvairiais būdais, pavyzdžiui, tapybos darbo ribų išplėtimu į erdvinę kompoziciją ar į ekspozicinių sienų plokštumas, tapant ant lanksčių ar netradicinių formų paviršių, taip pat nesibodi įtraukti skaitmeninių medijų bei dirbtinio intelekto generuojamus vaizdus, naudoja naujas, išskirtinai šiuolaikiybei būdingas estetines priemones bei pačią tapybą hibridizuoja su kitomis meno formomis.

Kiek paprastesnis ir populiariesnis būdas – tapybos darbus eksponuoti juos išplečiant į ekspozicinių sienų plokštumas, lyg sukuriant jų tęsinius galeriniuose kūnuose. Auskė Miliukaitė parodoje „River flowing in the veins“, „The Rooster“ galerijos sienose skysčių liekanomis pratęsia tradiciškai įrėmintus abstrakčius kvadaratus, taip pat naudoja įvairias netapybines medžiagas ir medijas. Kiek jaunatviškesni – Šarūno Baltrukonio ir Manto Valentukonio kūrinys „Don't Put Too Much Water On Fire, Put Just The Right Amount Of It, It Creates Warm Vapors“ (2022) ar Gerdos Malinauskaitės „Skaitmeninė atplaiša“ (2021-2022). Čia apsisijungia ne tik žaidimai su tapybos ribomis, bet ir pasirenkamas šiuolaikiybę gerai atspindintys turinys – skaitmeninė būtis, kompiuterinių žaidimų estetika, ekраниškas pikseliažas, internetinės kultūros ženklai. Tokią skaitmeninę estetiką plėtoja ir Rūtenė Merkliopaitė, tačiau šiame tekste norisi dėmesį kreipti į išplėstinės tapybinės formos galimybes ir jų sąsajas su tapybos istorija bei kitomis medijomis.

To read more (In Lithuanian): [Išsiliejimai – 2023.07.12 – Artnews.lt](#)

7md.lt

06 June 2023

Photo by Tomas Terekas

Svarbiausio šios vasaros LDS renginys Vilniuje – 5-oji Lietuvos šiuolaikinės dailės kvadrienalė

LDS inf.

2023 m. liepos 4 d. svarbiausio šios vasaros LDS renginio Vilniuje – 5-osios Lietuvos šiuolaikinės dailės kvadrienalės LTQ'23: BENDRUOMENĖS – atidarymas.

Ši kvadrienalė yra dedikuota bendruomenėms. Vilniaus dailės akademijos parodų salėse „Titanikas“ ir per visą Vilniaus miestą išsiplėtojusiose LDS galerijose ir ekspozicinėse erdvėse įsikurs pačios skirtingiausios LDS bendruomenės - Vilniaus, Kauno, Klaipėdos, Panevėžio, Šiaulių kuratoriai ir menininkai, atskirai savo kūrybinėse ir verslo partnerių erdvėse prisistato grafikų, skulptorių ir vitražo meno bendruomenės, individualistų sekcija.

Installation view: Mantas Valentukonis, *Command_Expo*, 2023. Photo by Tomas Terekas

To read more: [Svarbiausio šios vasaros LDS renginys Vilniuje – 5-oji Lietuvos šiuolaikinės dailės kvadrienalė – 2023.06.30 – 7md.lt](http://7md.lt)

7md.lt

28 April 2023

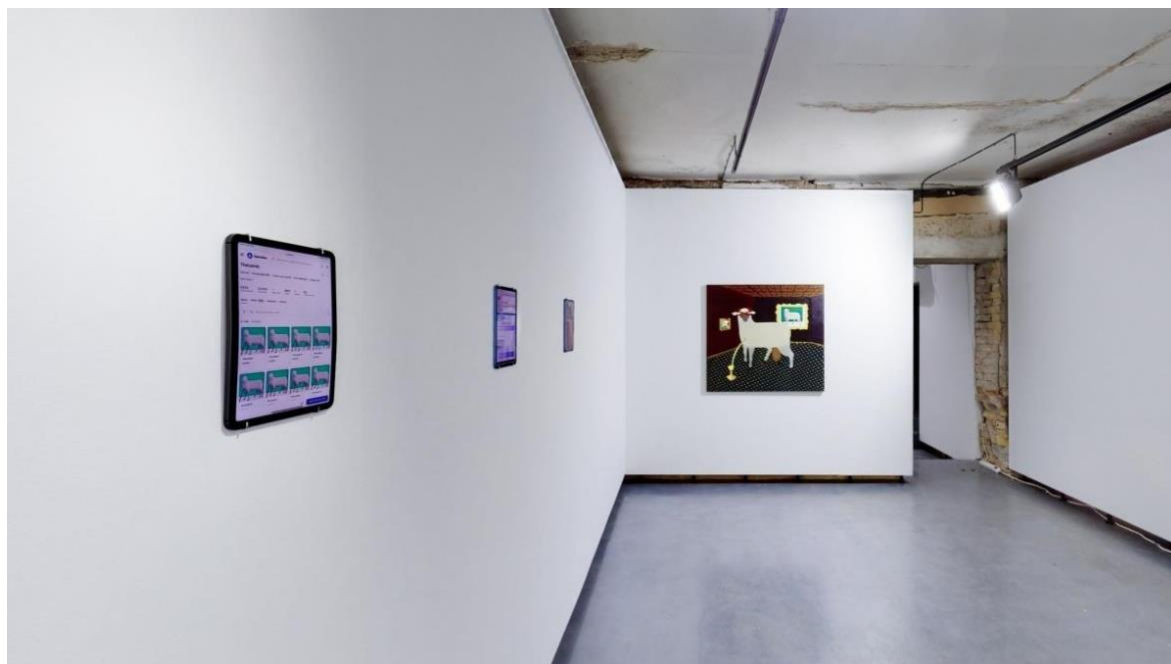
Photo by The Rooster Gallery Archive

Avis ir kiti

Kazimiero Brazdžiūno parodų diptikas „Avis“ ir „Kulminacija“ galerijoje „The Rooster gallery“ ir „Lewben Art Foundation“ patalpose

Monika Pakerytė

Prisimenu Jaunojo tapytojo prizą, prisimenu avį, prisimenu, kaip paskelbus laimėtoją kažkur išgirstu, kad Kazimieras Brazdžiūnas išėjo iš salės. Ir iš karto po to paskelbta, kad avies naujas tvartas – metaliniai stelažai MO kolekcijoje. Ten ji ir dabar. Galbūt tai tikras prisiminimas, galbūt tai mano galvoje besivystanti kraujuojančios avies legendos dalis.

Installation view

To read more (In Lithuanian): [Kazimiero Brazdžiūno parodų diptikas „Avis“ ir „Kulminacija“ galerijoje „The Rooster gallery“ ir „Lewben Art Foundation“ patalpose – 2023.04.28 – 7md.lt](http://7md.lt)

[Artnews.lt](http://artnews.lt)

5 January 2023

Photo by Lukas Mykolaitis

Paroda „Drifts. Srovės“ galerijoje „Drifts“

artnews.lt

Išvaikščiojus ritmingą upės srovių tylą, Katedros aikštė panardina į šimtmečių greitį, veriasi srautas ir nebylūs atminties relikvai, o galerijos vieta, sakytum, įsivelka į šiuolaikybėje tarpstančios Marco Augé ne- vietos rūbą; įleidusi šaknis tranzitinėje miesto dalyje, laiko nuasmeninta ir beveidė, turistinėje architektūroje ji virsta tikru praeivių erdvės archetipu. Istorinis vietos kontekstas kelia uždavinį, bet tėkmėje šis kaipmat panardinamas į sroves. Šnabždant Klementinai (K. Potockytei-Tiškevičienei – Vrublevskių rūmų užsakovei, puoselėjusiai parodų ir kolekcionavimo tradicijas), įsikuriu unikalią istorinę vietą su daugybe simbolinių klodų, įsikūnijusia atmintimi ir tapatybe, galerijos ateities dar tikrai tyrinėsima.

Parodos kūnas atiduodamas dabarčiai, kviečiant ją patyrinėti per srovių žaismę, pakrančių augmeniją ir kismo estetiką. Pirmoji galerijoje pristatoma ekspozicija – grupinė su galerija bendradarbiaujančių ir draugaujančių šiuolaikinių menininkų paroda.

<...>

Šarūnas Baltrukonis ir Mantas Valentukonis savo drobėse apmąsto tikrovės ir skaitmeninės erdvės sąveikas. Š. Baltrukonio darbe „Crooked balance“ (2022 m.) tyrinėjami kontrastai ir būsenai, kai veikiant skirtingoms jėgoms bei dėsniams prarandamas balansas. Specialiai galerijos erdvei sukurtas M. Valentukonio tapybos darbas „Man Eater“ (2022 m.) savo ruožtu sąveikauja su pikseliniu plytelių motyvu ir kuria savitą pasaulio terpę.

To read more (In Lithuanian): [Paroda „Drifts. Srovės“ galerijoje „Drifts“ – 2023.01.05 – Artnews.lt](#)

4-oji Alytaus jaunųjų kūrėjų bienalė „Meno kodas 2022. Stebėsenos“

Alytaus jaunųjų kūrėjų bienalė „Meno kodas“ – vienas pagrindinių Alytaus dailės galerijos projektinių renginių, 2014–2018 laikotarpiu rengtų Alytaus nevyriausybinės kultūros ir meno organizacijos VšĮ „EGARTA“, po 4 metų pertraukos atkuriamas toliau tęsti vieną iš strateginių tikslų - puoselėti ir skleisti Lietuvos esamų/būsimų profesionalių jaunųjų Alytaus, Lietuvos menininkų kūrybą Lietuvoje ir užsienyje.

Dar 2014 m. tuometiniam bienalės organizatoriui įvertinus Lietuvos jaunųjų profesionalių kūrėjų kūrybos pristatymo Lietuvoje specifiką, tuometines realijas bei raidos perspektyvą, įvardintas esminis tokios formos ir turinio vizualaus meno sklaidos vyksmo šalyje poreikio faktorius. Šiems tikslams pasiekti numatytas kas du metai rengiamo klasikinio, įprasto ir nesudėtingos administravimo struktūros, atviro kvietimo tipo, tikslinei jaunųjų profesionalių vizualaus meno kūrėjų grupei laisvai prieinamo, modernaus, konkurencingo, perspektyvaus nacionalinio statuso tęstinio kultūros ir meno projekto formatas. Neatsiejama projekto struktūrinė grandis, Lietuvos aukštojo mokslo įstaigų menų studijų programų dalyviai - vyresnių kursų studentai, kurių kandidatavimą pakviestos dalinai administruoti (atrinkti bienalei kūrinius) pačios jų kūrybą pristatančios institucijos.

Alytaus ROTARY klubo prizas: Mantas Valentukonis. Meilės kartotės.mp3. 2022. Drobė, akrilas, aliejus. 2 / 180 x 110, 180 x 120 cm (VDAKF).

To read more (In Lithuanian): [4-oji Alytaus jaunųjų kūrėjų bienalė „Meno kodas 2022. Stebėsenos“ – 2022.12.01 – Ldsajunga.lt](#)

Kultūra 2022.11.15 09:55

„XIV Jaunojo tapytojo prizo“ paroda ir apdovanojimai – Vilniaus paveikslų galerijoje

LRT.lt
2022.11.15 09:55

Šiemet jau keturioliktą kartą jaunieji Baltijos šalių įvairių sričių menininkai dalyvauja „XIV Jaunojo tapytojo prizas“ konkurse, rašoma Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus pranešime žiniasklaidai.

Kaip ir kasmet projektui savo kūrybą pristatė Lietuvos, Latvijos ir Estijos menininkai. Šiemet išimties tvarka konkursui paraiškas galėjo teikti ir jaunieji Ukrainos menininkai, kurie šiuo metu reziduoja Lietuvoje, Latvijoje arba Estijoje.

Šių metų vertinimo komisijos sprendimu į konkurso finalą pateko penkiolika menininkų iš Lietuvos, Latvijos, Estijos ir Ukrainos: Adomas Rybakovas (LT), Antonas Pedosas (UA), Brenda Purtsak (EE), Caroliina Luhamets (EE), Edvinas Mikulskis (LT), Eglė Marcinkevičiūtė (LT), Jonas Meškauskas (LT), Laura Slavinskaitė (LT), Linas Kaziulionis (LT), Lisette Lepik (EE), Mantas Valentukonis (LT), Marija Rinkevičiūtė-Spakauskė (LT), Edgars Nikolajevs (LV), Neda Naujokaitė (LT), Andris Kalinins (LV).

To read more (In Lithuanian): [„XIV Jaunojo tapytojo prizo“ paroda ir apdovanojimai – Vilniaus paveikslų galerijoje – 2022.11.15 – Lrt.lt](https://www.lrt.lt/straipsnis/kultura/2022/11/15/14-jaunojo-tapytojo-prizo-paroda-ir-apdovanojimai-vilniaus-paveikslu-galerijoje)

„Arterija“ provokuoja: ar galima išgirsti vaizdą, pasverti meną?

Vilniaus dailės akademijos
Kauno fakultetas

Kauno Europos kultūrinės sostinės 2022 rémuose užgimusi nauja kūrybinė erdvė kviečia į finalinį projekto renginį. Lapkričio 24 dieną žavioje V. Kuzmos gatvelės atkarpoje, įsispraudusioje tarp Vilniaus dailės akademijos (VDA) Kauno fakulteto pastatų, bus pristatyta paskutinė iš keturių ekspozicijų.

Visus metus „Arterija“ kvietė patirti meną po atviru dangumi: siekė sustabdyti praeivį, priversti jį pakelti galvą ar įsiklausyti, susimąstyti, prisiminti. Čia sparnus skleidė foto, video, šokio, muzikos, tekstilės ar multimedijos meno mūzos.

Paskutinėje „Arterijos“ projekto dalyje autoriai pakvies lankytojus aktyviai įsitraukti ir kitaip, netradiciškai, patirti meną.

„Meninis projektas supažindins su paslaptingu ir nematomu meno kūrinio gimimu, kai paveikslų kūrimo procesas pats pradeda kalbėti apie sąmonės (ir pasąmonės, žinoma!) vaizdinių virsmą tapybos darbu. Pamatysime, kaip kūrybos orbitoje skriejantys menininkai paklūsta gravitacinei jėgai“, – pasakoja „Arterija“ projekto kuratorius, architektas Rimantas Giedraitis.

Paveikslai, kuriuos reikia išgirsti

Tapyba – ypatinga kalba. Ji žmogų pasiekia be žodžių, garso. Ar spalva, potėpis, dažo faktūra, kitaip sakant, pati tapybos erdvė, gali būti išversta į verbalinę kalbą? Šiems apmąstymams provokuoja finalinės „Arterijos“ ekspozicijos „Girdėti vaizdą“ autoriai.

„Lankytojų laukia gana netradicinė patirtis. Mes, kūrėjai, įgarsiname pasakojimus apie nematomą kūrybos virtuvę. Vieni pasakoja, kaip gimsta paveikslai, koks yra kūrimo procesas. Kiti, kaip mano atveju, kaip atrodo jau sukurtas paveikslas“, – užsimena apie būsimą ekspoziciją VDA Kauno fakulteto Tapybos katedros vedėja prof. Aušra Vaitkūnienė.

Nuskenavę QR kodą ant menamo paveikslo, parodos lankytojai išgirs autentišką autoriaus balsą. Individualus pasakojimo būdas kvies mąstyti meno kūrinį kaip neužbaigtą objektą, kuris atviras yra žiūrovo improvizacijai ir interpretacijai – nutapyti paveikslą mintyse. Kaip ir ankstesnėse ekspozicijose, ši paroda-instaliacija bus papildyta vaizdo projekcijomis.

To read more (In Lithuanian): [„Arterija“ provokuoja: ar galima išgirsti vaizdą, pasverti meną? – 2022.11.16](#)

by Rosana Lukauskaitė

photos by Nerijus Jankauskas

Gyvataras mišriosios realybės žiūryklėje. Paroda „Surface condition“ / „Paviršiaus būklė“ KKKC Parodų rūmuose Klaipėdoje

Šarūnas Baltrukonis x Mantas Valentukonis „DON'T PUT TOO MUCH WATER ON FIRE, PUT JUST THE RIGHT AMOUNT OF IT, IT CREATES WARM VAPORS“, aliejus, akrilas, drobė, 160×180 cm+

Neįmanoma kalbėti apie paviršių, neužsimenant, apie tai, kas slypi už jo. Instaliacijų, performatyvumo ir nuolatinės medijų kaitos prisotintame šiuolaikinio meno kontekste, tapyba patiria egzistencinius klausimus, skatinančius save perkurti iš naujo. Jau beveik prieš kelis šimtmečius atsiradusi fotografijos terpė tapybą paskatino ne tik kvestionuoti save, bet ir rekonstruoti, remediuoti, pabusti iš tikrovės kopijavimo būsenos ir atrasti naujus būdus realybės atvertims fiksuoti. Dvidešimt pirmasis amžius atnešė radikalius pokyčius meno lauke, perėjimą nuo postpostmodernizmo prie metamodernizmo, kurį lydėjo aršios diskusijos dėl tapybos vietos šiuolaikinėje kultūroje. Tapybos medija ne tik neišnyko, bet plėtėsi ir vystėsi kartu su meno, technologijų, politikos ir kitų veiksnių pokyčiais, sukurdamą unikalią sinergiją ir kultūrinę įvairovę.

Parodos „Paviršiaus būklė” dalyviai organiškai suformuoja vieningos estetikos ekspoziciją – tarsi ją būtų sukūręs vienas tų pačių tekstūrinių segmentų ir pikselinių potėpių įkvėptas autorius. Nauji technologiniai reprezentacijos procesai neabejotinai daro poveikį kultūrinei sąmonei ir sąmonei. Iš dalies tampame tuo, į ką be perstojo žiūrime, tad atsiradus „skrolinimo“ menui, dabar jau kiekvienas galime būti savo virtualios realybės tvėrėjais. Slankjuoste vis agresyviau artėjant prie dugno, bet taip jo niekad ir nepasiekiant, patirtys niveliuojasi, žmonės supanašėja, tačiau Jungo aprašytas herojaus mito troškulys niekur nedingsta ir yra kompensuojamas išgyvenimais šiuolaikinių vaizdo žaidimų matricose.

Parodoje permąstomi kibernetinės kultūros elementai (tokie kaip vaizdo žaidimų avatarai, kompiuteriu generuotos tekstūros) yra artimesni ankstyvųjų dutūkstantųjų estetikai, taigi jau kalba apie technologinę nostalgiją, susijusią su dabar ypač populiaria Y2K stilistika. Iš dalies, tai – jau irgi meno istorijos dalis, panašiai kaip virvelinės keramikos kultūros palikimas arba etruskų freskos. Vaizdo žaidimus net galima pavadinti vienais iš išraiškingiausių šiuolaikinio populiariojo meno krypčių, ir tai tema, kuri sulaukia daug dėmesio tarp meno filosofų ir estetikų. Vaizdo žaidimai, kaip besiplečianti meninės raiškos priemonė, kelia visiškai naujų estetinių problemų, ypač dėl jų ontologijos, interaktyvumo ir estetiškos vertės. Parodoje atrodo, kad riktų ir besivystančių programų netikslumai bandant tobulai atkurti realybę generuoja naujas daugiasluoksnes paratikroves – tų kitų pasaulių platonams taip reikalingus olos alegorijos teisingumo įrodymus.

Žmogaus tęsinių eroje ir gamta susilaukia savo antrininkų seansų. Mantas Valentukonis savo videomeno kūrinyje „Sea Level: Rising“, pasitelkdamas vaizdo žaidimų principus, generuoja sugestyvias aplinkas ir garsus, kuriuos žiūrovo sąmonė linksta priimti kaip atsklindančius iš natūralaus arealo. Skaitmeninio vaizdo ir garso elementų, klimato kaitos bei ledynų tirpimo temų santykis skatina persvarstyti kaip naudojame jusles pasaulio pažinimui šiuolaikiniame pasaulyje, kuriame jau ne tik žmonės, bet ir aplinka gali būti sintetiškai suklastoti.

Mantas Valentukonis, „httpsyoutu.be2T6Le21bzBU“, aliejus, akrilas, drobė, 120x80 cm, 2022

To read more (In Lithuanian): [Gyvataras mišriosios realybės žiūryklėje. Paroda „Surface condition” / „Paviršiaus būklė” KKKC Parodų rūmuose Klaipėdoje – 2022.10.26 – Artnews.lt](#)

Parodos „Jauna Kauno tapyba'22“ atidarymas LDS galerijoje „Drobė“

spalio 5 @ 17:00

Paroda JAUNA KAUNO TAPYBA'22

VDA Kauno fakulteto Tapybos katedra

Mantas Kresnikavičius
Pijus Firsunin
Matilda Kalvaitytė
Klaidas Paškevičius
Giedrė Mačiulytė
Deimantė Petkevičiūtė
Benjaminas Ančeris
Lina Pociūtė
Rasa Plikauskaitė
Kamilė Štežaitė
Raminta Stasaitytė
Mantas Valentukonis
Rimantė Daniulienė
Lukas Marčiulovičius
Lilija Gotautaitė
Ligija Žilinskienė
Danielė Vrubei
Eglė Marcinkevičiūtė
Adelė Urbanavičiūtė
Edvinas Batulovičius
Robertas Dičkutė
Rūta Lovulienė
Sarūnas Baltrukonis
Vytenis Mikulovičius

2022 10 05 - 10 21
Atidarymas 17 val.

LDS galerija „Drobė“, Drobės g. 62, Kaunas

Galerija dirba: I - V 11.30 - 18 val., VI - VIII nedirba

Jauna Kauno tapyba'22 – jau penktoji Vilniaus dailės akademijos (VDA) Kauno fakulteto Tapybos katedros rengiama paroda, pristatanti pačius jauniausius, studijas baigusius ar dar tebestudijuojančius tapytojus.

Pirmoji tokio pobūdžio paroda buvo surengta 2012 m. rugpjūčio mėnesį Nacionalinio M. K. Čiurlionio dailės muziejaus Kauno paveikslų galerijoje. 2016 m. sausio mėnesį „Jauna Kauno Tapyba'16“ pristatyta Vilniuje, VDA dizaino inovacijų centro parodų salėje „Titanikas“. 2018 m. balandžio mėnesį paroda „Jauna Kauno ir Rygos tapyba'18“ atidaryta Nacionalinio M. K. Čiurlionio dailės muziejaus Kauno paveikslų galerijoje, o 2020-ųjų metų paroda sumanyta taip, kad ją galima būtų patirti tiek realioje, tiek virtualioje erdvėje. Ekspozicijoje žiūrovui buvo pristatomi jaunųjų tapytojų kūriniai Vilniuje, VDA galerijoje „Akademija“, įprastu būdu, eksponuojant realioje erdvėje su visu kūrinio fiziniu, apčiuopimu kūnu ir tuo pat metu VDA Kauno fakulteto Tapybos katedros virtualioje galerijoje „PA“.

Taip pat 2020 m. atsižvelgiant į pandemiją laikotarpį „Jaunoji Kauno tapyba'20“ buvo eksponuota Kauno miesto autobusų stoties reklaminių stendų švieslentėse, požeminės perėjimo reklaminiuose stenduose (Vilniaus g., Kaunas) bei galerijos „Meno parkas“ pirmo aukšto languose, monitoriuose, suteikiant žiūrovui galimybę pamatyti parodą iš gatvės pusės.

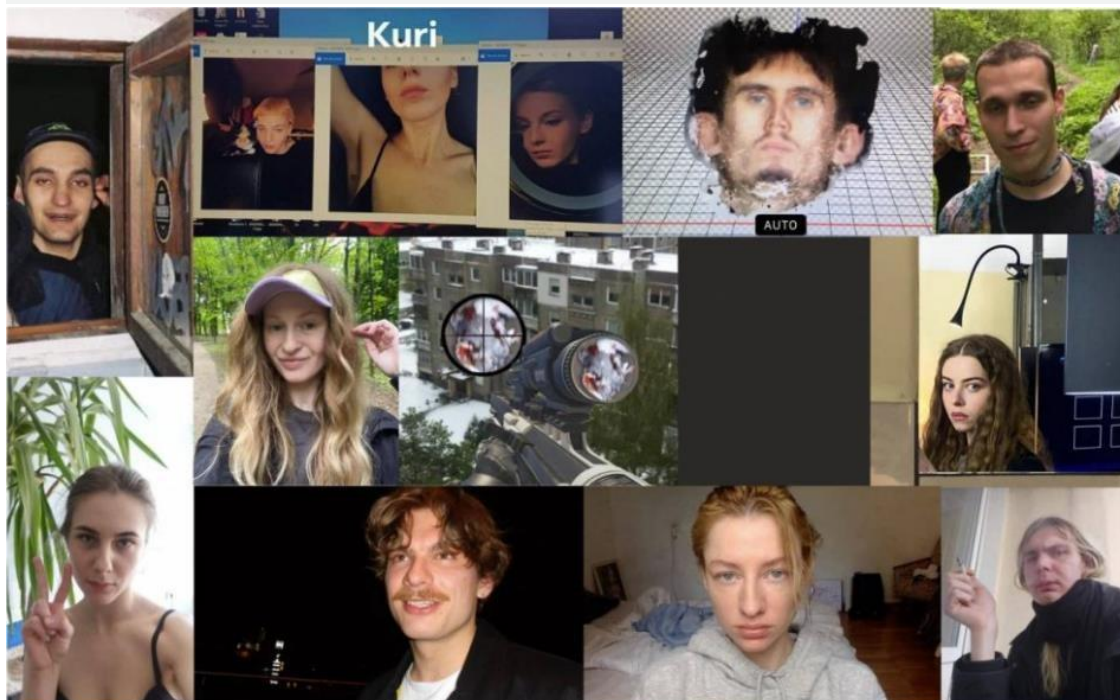
Parodos „Jauna Kauno tapyba'22“ dalyviai: Mantas Kresninkevičius, Pijus Firsunin, Matilda Kalvaitytė, Klaidas Paškevičius, Giedrė Mačiulytė, Deimantė Petkevičiūtė, Benjaminas Ančeris, Lina Pociūtė, Rasa Pilkauskaitė, Kamilė Šliažaitė, Raminta Stasaitytė, Mantas Valentukonis, Rimantė Daniulienė, Lukas Marciulevičius, Lilija Gotautaitė, Ligija Žilinskienė, Danielė Vrabel, Eglė Marcinkevičiūtė, Adelė Urbanavičiūtė, Edvinas Batulevičius, Roberta Dičkutė, Rūta Levulienė, Šarūnas Baltrukonis, Vytenis Mikulevičius.

Parodos kuratorė prof. Aušra Vaitkūnienė.

To read more (In Lithuanian): [Parodos „Jauna Kauno tapyba'22" atidarymas LDS galerijoje „Drobė" – 2022.10.05 – Artnews.lt](#)

Naujosios kartos tapytojų paroda „Kontr-argumentas V“ galerijoje „Meno parkas“

liepos 15 @ 18:00 - 19:00

KONTR-ARGUMENTAS V

2022 07 15–07 26

Atidarymas: liepos 15 d. (penktadienį) 18 val., galerijoje „Meno parkas“ (Rotušės a. 27, Kaunas, Lietuva)

„Judu tik tiek, kiek dreba grindys nuo kitų žmonių judėjimo. Stoviu tarp jų tik todėl, nes išėjus būtų šalta. Įmetu save į šias situacijas ir visad galvoju, kad nebesielgsiu taip su savimi, bet inercija – ji atšliaužia lėtai. Ne man vienai. O ir lėtasis inercijos atšliaužimas — tik pavogtas dainos pavadinimas.“

Kontr-argumento parodose nesu buvusi. Apie jas žinojau iš nuotraukų, tekstų, atpažinau iš veidų ir pavardžių. Daug teko kalbėti, tikrai daugiau, nei matyti. Visad rodėsi, jog siekis — atsvara tam, kas atgyventa, platforma jauniems, kurią ir stato jie patys.

Kvestionuoti mediją, meno lauką, atkreipti dėmesį į individualumą. Iliuzija? Mus visus pasiekia daugiau ar mažiau tas pats informacijos, vaizdų, garsų srautas — anksčiau ar vėliau mes susitiksim. Bandau atsekti intencijas per tekstus, neutriruoti — vėlyvų pokalbių sodrumas ir tik jų liudijimas apie kontr-argumentą liko vieninteliu šaltiniu, vargu ar teisingu, tačiau gyvu ir retai kada formaliu. Atseku.

Kontr-argumento balsui labiausiai rūpi „komunikavimas“, „unikalumas“, „bendravimas“, „prieštaravimas“ ir „sutikimas“. Unikalūs ir kalbantys, galbūt sutariantys, galbūt besiriejantys, bet svarbiausia, jog nepasyvūs — kažkas tokio, ar ne? Reikia pasižiūrėti, kaip patys menininkai artikuluoja savo kūrybą. Suvestinė — 9 lapai, 2653 žodžiai. Šiems menininkams imponuoja „realybė“ (23), „patirtis“ (18), „asmeninis“ (16), „santykiai“ (14), „žmogus“ (11), „kultūra“ (10), „kūryba/kūrybiškumas“ (24), „kapitalizmas“ (5), „žaidimas“ (6), „kasdieniškumas“ (7), „natūra“ (8), buitį (6), „materialumas“ (7).

(Žinote, net nedrįsčiau paimti savo tekstų ir sudėti į naudojamą programą. Šioje vietoje, jei skaitėte atidžiai, jau pradeda aiškėti iš cinizmo kylantis grožis. Šiuolaikinio žmogaus modus vivendi.)

Taigi šie išrinktieji iš esmės nagrinėja tą patį, skirtumas atsiranda techniniuose, formaliuose sprendimuose, o čia galimai ir slypi atsakymas, galbūt kartais ir keista konkurencija, gal neskaičiusi tekstų net nesuvokčiau, kad temos, kurias liečia tapytojai, — tos pačios. Kad ir kokia rodytūsi fragmentuota ir sunkiai artikuluojama šiandieninio žmogaus kasdienybė, identitetas ir visa kita — visgi tai sulimpa į vieną masę, iš kurios tik žodžių kombinacijomis ar pasirinktu raktu, savęs pozicionavimu sukuriamas skirtumas. Esmė ta pati.

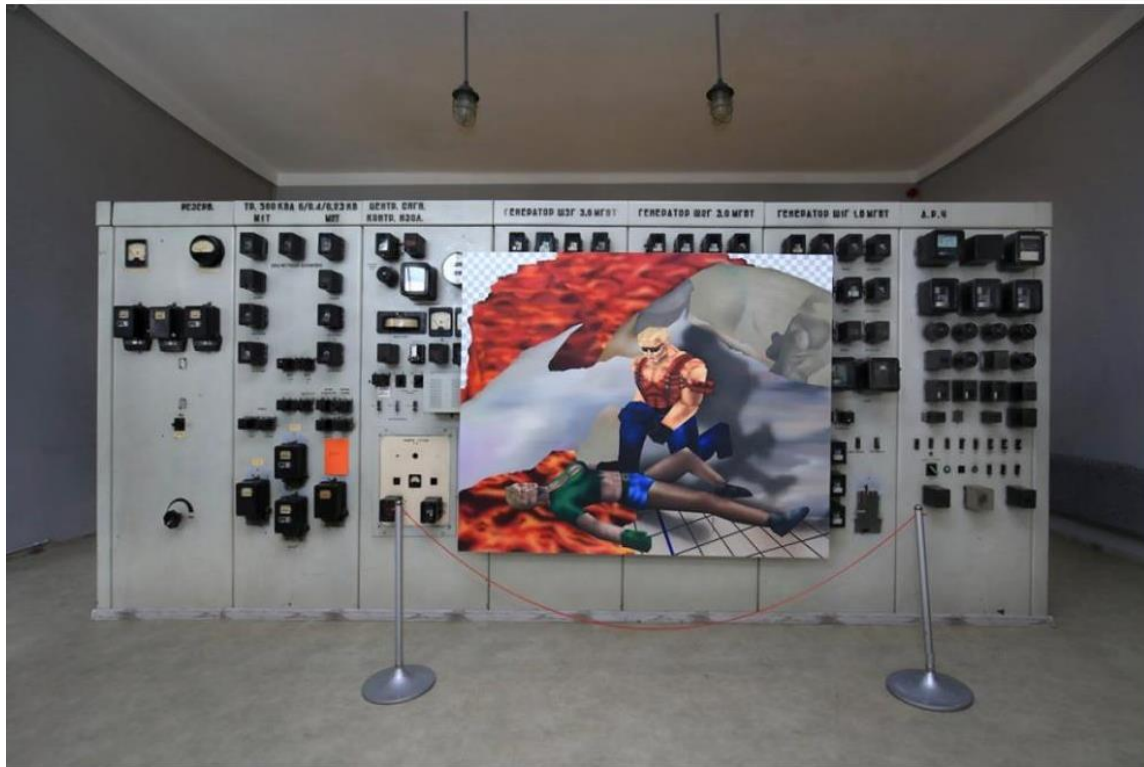
Bandydama sukurti kontrargumentą kontr-argumentui atsisuku į save kaip skaitytoją ir matau, jog nepavyko. Apėjau ratą, atsimušiau į sieną, sutikau save pačią. Mano kūnas ir toliau juda tik todėl, kad šalia juda kiti kūnai“.

To read more (In Lithuanian): [Naujosios kartos tapytojų paroda „Kontr-argumentas V“ galerijoje „Meno parkas“ – 2022.07.15 – Arnews.lt](#)

photos by Vytas Nomadas

Grupės menininkų paroda „Kita energija“ Energetikos ir technikos muziejuje

2022 m. birželio 16 d., ketvirtadienis
Straipsnio autorius: artnews.lt

Parodos dalyviai: Jovita Aukštikalnytė, Šarūnas Baltrukonis, Indrė Ercmonaitė, Monika Furmana, Vidmantas Ilčiukas, Gerda Malinauskaitė, Agnė Jonkutė, Gintarė Kondrauskaitė, Eglė Marcinkevičiūtė, Indrė Mikašauskaitė, Justinas Mikulskis, Ričardas Nemeikšis, Vidas Poškus, Povilas Ramanauskas, Medeinė Revuckaitė, Eglė Ridikaitė, Adelė Urbanavičiūtė, Aira Urbanavičiūtė, Mantas Valentukonis, Andrius Zakarauskas.

Parodos kuratorius: Andrius Zakarauskas

Elektrinė – vieta, kurioje kitų rūšių energija paverčiama elektros energija – metaforiškai žymienergijos virsmą. Šis procesas ir tapo atspirties tašku parodai „Kita energija“, kurioje dar vieną energijos kaitos versiją siūlo tapytojai.

Skirtingų kartų kūrėjų – nuo studijas vos baigusių jaunųjų menininkų iki Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatės – tapybinės patirtys parodoje išsiskleidžia plačiu formų, formatų, išraiškos ir siužetų spektru. Klausdami, kas yra tapybą varanti energija, tapytojai jos ištakas randa visur: sapnuose ir prisiminimuose, tikėjime, žmogaus kūno procesuose, kasdieniuose ritualuose, visa apimančiose šiuolaikinėse technologijose ir visa persmelkiančiame skaitmeninių atvaizdų sraute, asmeninėse emocijose ir tarpusavio santykiuose. Vizualizuodami įvairių energijos formų virsmą tapybos kūriniais, menininkai susitelkia ties pamatiniais tapybos elementais – spalva, potėpiu, šviesa, per savitas jų kombinacijas atrasdami autentiškus būdus kalbėti vaizdais.

Buvusios elektrinės aplinkoje tarp dešimtmečius skaičiuojančių įrenginių eksponuojamoje parodoje išryškėja istorinio ir tapybinio laiko slinkty, jų prieštaravimai ir persiklojimai.

Komunikuodami su muziejaus ekspozicija, pastato praeitimi ir dabartimi meno kūriniai toliau nepaliaujamai gamina prasmes, mainydamiesi energija, įkraudami aplinką ir vienas kitą. Pasak energijos tvermės dėsnio, energija iš niekur neatsiranda ir niekur neišnyksta, o vienos rūšies energija gali virsti arba būti pakeista į kitos rūšies energiją. Tad paroda primena apie nenutrūkstantį ir nuolat atsinaujinantį vaizdų bei pasakojimų produkcijos ciklą. Vis gręždamiesi į tapybos vakar dieną, menininkai atranda joje naujas galimybes, plečia tapybos ribas, taip mėgindami nujauti rytojaus vaizdo konstravimo metodus — įminti tapybos ateitį.

To read more (In Lithuanian): [Grupės menininkų paroda „Kita energija“ Energetikos ir technikos muziejuje – 2022.06.16 – Artnews.lt](https://www.artnews.lt/lt/naujienos/muziejus/2022/06/16-grupes-menininku-paroda-kita-energija-energetikos-ir-technikos-muziejuje)

Klaipeda.diena.lt

14 January 2022

by Ainė Jacytė
photos by VDA

Virtualioji paroda – impulsas atnaujinti tapybos patyrimą

📅 2022-01-14 20:00 | [Ainė Jacytė](#)

Tapyba – labai savita medija, kuria galima įtaigiai perteikti skirtingų terpių savybes. Tai atsiskleidžia dviejų jaunosios kartos tapytojų – Manto Valentukonio, Vilniaus dailės akademijos Kauno fakulteto Tapybos katedros studento, ir Šarūno Baltrukonio, Tapybos katedros bakalauranto, parodoje „Texture Pack“.

Netradicinę parodą pamatyti – tiksliau, patirti neįprastu kompiuterinio žaidimo formatu – žiūrovai kviečiami virtualiojoje „IRGI galerijoje“.

„Parodos pavadinimas žymi terminą, kompiuterinėje kalboje reiškiantį galimus skaitmeninių tekstūrų papildymus“, – sakoma anotacijoje. Būtent tekstūros, atsiskleidžiančios per kūrinuose vaizduojamus realius ir skaitmeninius motyvus, vystomas koncepcijas, yra dviejų menininkų kūrybos centras, kuriame tapybinė ir skaitmeninė terpės veikia papildydamos, perkurdamos viena kitą.

Su M.Valentukoniu (M.V.) ir Š.Baltrukoniu (Š.B.) kalbamės apie tai, kad, kūryboje tyrinėjant šias skirtingas terpes, tarp jų panašumų randasi daugiau nei skirtumų, apie virtualiąją parodą, žiūrovui suteikiančią naujų tapybos suvokimo, patyrimo galimybių ir patirčių, bei svarstome: ar materialio kūrinio forma ilgainiui nepraras savo vertės, aktualumo?

– Virtualiojoje parodoje „Texture Pack“ tyrinėjate skaitmeninės ir tapybinės terpių santykio ypatybes. Norėtusi kiek atsitraukti nuo paties santykio ir dėmesį sutelkti į kiekvieną terpę atskirai. Kokios šių terpių savybės kiekvienam iš jūsų yra įdomios tyrinėti kūryboje / per kūrybą?

M.V.: Svarbiausias skaitmeninio vaizdo elementas yra pikselis ir pikselių visumos sukuriamas mirgėjimas. Darbuose tyrinėjau ne šviesotamsą, kuria yra paremta tradicinė, klasikinė, tapyba, o dėmesį sutelkdamas į skaitmeninę tapybą tapau ar purškiau dažus ant drobės taip, kad paveikslas šviestų, mirgėtų pats iš savęs lyg kompiuterio monitoriaus ekrane. Man labai svarbus potėpis ir tapybos technika, galintys suteikti daug informacijos, įtaigų emocinį krūvį.

Š.B.: Kad ir kaip norėtusi atskirti skaitmeninę ir tapybinę terpes, pastebiu, jog abi turi panašias savybes. Tiek tapybinėje, tiek skaitmeninėje terpėje man įdomiausia tyrinėti spalvas, jų sąveikas, kontrastus. Skaitmeninė terpė žavi savo švara, greitu medžiagos apdirbimu ir plačiomis galimybėmis, o tapyboje, kaip ir Mantas, didelį dėmesį skiriu potėpių įvairovei.

– Kas kiekvienam iš jūsų tapo pradiniu atspirties tašku ieškoti šių terpių santykio?

M.V.: Nostalgija pirmiesiems 3D vaizdo žaidimams ir, apskritai, visai skaitmeninei kultūrai, jos kuriamiems pojūčiams. Santykio ieškojimas prasidėjo galvojant apie tai, kokią įtaką man asmeniškai padarė kompiuterio, interneto, žaidimų konsolių, CD atsiradimas. Šią patirtį tapyboje jungiu su tuo, kas man aktualu šiandien.

To read more (In Lithuanian): [Virtualioji paroda – impulsas atnaujinti tapybos patyrimą – 2022.01.14 – Klaipeda.diena.lt](https://www.klaipeda.diena.lt/lt/naujienos/2022-01-14-virtualioji-paroda-impulsas-atnaujinti-tapybos-patyrima)

Karantinas apribojo lankymąsi meno galerijose, bet negalėjo sustabdyti kūrybiškumo – projektas „Menas be stogo“ sujungė menininkus su meno gerbėjais.

Vilnius virto viena didele meno galerija po atviru dangumi! 100-as menininkų, 100-as darbų, 100-as vietų sostinės centre – gyva galerija, kurią vilniečiai ir miesto svečiai galėjo lankyti visą liepos mėnesį.

Žemiau esančioje virtualioje galerijoje galite susipažinti su keliais šimtais meno darbų, o patikusius – įsigyti tiesiai iš menininkų. Prie kiekvieno kūrinio rasite jo kainą ir menininko kontaktus.

Ir, žinoma, visada kviečiame lankytis meno galerijose, kurių Vilniuje turime daugybę.

V–W

Mantas Valentukonis

„Love Loops.mp3“

Valda Verikaitė

„Jš šerdies“

Lilija Valatkienė

„Neramūs Vilniaus siluetai“

"2019/2021": prezentacja prac studentek i studentów Pracowni Sztuki w Przestrzeni Publicznej

Opublikowano 21 maja 2021

Od 24 maja 2021 zapraszamy do odwiedzania prezentacji prac studentek i studentów Pracowni Sztuki w Przestrzeni Publicznej, zatytułowanej "2019/2021". Ekspozycja znajduje się na parterze Wydziału Malarstwa przy Krakowskim Przedmieściu 5 (w sali nr 50). Wystawę można oglądać w godzinach 11:00 - 16:00 do 28 maja. Prowadzący: dr hab. Maciej Duchowski, mgr Sebastian Winkler.

Przyrost form dostępnych na dystans

Wystawa "2019/2021" składa się z wyboru realizacji powstałych na moment przed wybuchem pandemii i już w trakcie jej trwania - w czasie niepewności jutra, zawieszenia bieżących praktyk i cielesnej nieobecności w miejscu dotychczasowej pracy. Jest więc zapisem pewnej zmiany, którą można zdefiniować jako przyrost form dostępnych na dystans, na kliknięcie myszki, tworzonych i omawianych "zdalnie", w "bezpiecznej odległości" i w ramach obowiązujących przepisów. Na wystawie znajduje się więc bardzo dużo prac wideo, cyfrowych montaży dźwiękowych, slajdowisk, fotografii i obiektów znalezionych w domu lub dostarczanych przez kuriera.

"Trwająca do dziś pandemia rozpoczęła się w Polsce na początku semestru letniego 2020 roku. Ustanowione wtedy restrykcje uniemożliwiły pracę na Wydziale lub bardzo ją ograniczyły, wymuszając tym samym przekształcenie praktyki dydaktycznej z jednej strony, jak i artystycznej (studentckiej) z drugiej.

(...) Zmiany nie objęły jednak jedynie metod realizacji. Studentki i studenci mierzyli/li się z całą grupą zagadnień, na które doświadczenie pandemii nakazało spojrzeć z innej niż dotychczas perspektywy. Niektóre prace stanowią refleksję nad wpływem potocznie rozumianej natury na życie człowieka. Pojawiają się realizacje będące pretekstem do kontaktu z bliskimi, gdzie "bezpieczna odległość" rozumiana jako forma troski zamienia się w dalekie ujęcia i konieczność zoomowania obiektywu kosztem jakości nagrania. Część prac porusza przywołany przez kontekst choroby problem przemijania, starości i śmiertelności. Nie oznacza to jednak, że wystawę spowija mrok. Gorzka refleksja przeplata się tu z optymistycznymi akcentami, z których największym pozostaje żywa zdolność adaptacji studentek i studentów do nowych, zdawałoby się beznadziejnych warunków – wyjaśniają prowadzący - dr hab. Maciej Duchowski, mgr Sebastian Winkler.

W wystawie biorą udział:

Katarzyna Biwald, Ludwika Kowalewska, Julia Krupa, Jakub Mroczek (we współpracy z Janem Walterem), Olga Perkowska, Katarzyna Ślesicka, Michał Tomaszewicz, Mantas Valentukonis.

Współorganizator: Pracownia Sztuki w Przestrzeni Publicznej

Grafika / zdjęcia: Archiwum Pracowni Sztuki w Przestrzeni Publicznej